

ter jo skrijejo za lonec. Opolnoči se odpro vrata, nekdo stopi k zibelki — in dete hipoma utihne.

Ta hip odkrije eden izmed sorodnikov svečo, in kaj vidijo? — Pokojna mati stoji sklonjena nad zibeljko in hrani svoje dete. Komaj se v sobi zasveti luč, se dvigne mati in tiho odide, ne da bi komu rekla le besedico. Vsi, ki so jo videli, začno jokati nad toliko materino ljubeznijo: Umrla je že, a se vrača na svet, da hrani svoje dete.

Metuljčki.

Pozdravljeni, beli metuljčki, mi
v dišečem in pisanem cvetju,
povejte mi vsaj, kaj delate tu
v tak tihem, v tak varnem zavetju? . . .

Zakaj mi ne daste odgovora,
potuhnjeni vi sladkosnedneži? . . .
Tu kradete pridnim čebelicam med,
ej, vi malopridni ničvredneži.

Pribrenčale pa bodo čebelice,
metuljčki, vas bode pa sram;
smejala se bode vam cvetna ravan,
ko boste zleteli drugam . . .

Strninski.

Bajka o krilateih.

*Kar črez noč so prišli krilataci
doli z neba visokega,
šli so naprej po zemljici pustii
tja do morjá globokega.*

*Slej! In nedolžni nebeški krilataci
v morju zajeli so čiste vodé,
pa so polivali širno zemljico
zvezdno vso noč tja do belega dne.*

*„Širne ravnine, kako ste vse tihe,
kakor bi Bog kaznoval vas bil;
vse ste rjave, vse osmojene,
kakor bi ogenj požgal vas bil . . .“*

*Solnčece mlado jih je preplašilo,
da zapustili so tiho zemljó,
lahke peruti pa so jih odnesle
gori, tja gori v visoko nebo . . .*

*Sledalo je začudeno solnce,
kak je poganjal pri cvetu cvet;
pa zasmejala se solnce je mlado:
„Ej, kak krasan si, moj širni svet . . .“*

Strninski.

